

Tỉnh Rượu Cùng Đón Ánh Bình Minh

Chương 1 : Chương 1

Trong đêm tối, chỉ có ngôi nhà này là còn ánh đèn thấp thoáng.

Một vị nam tử ngồi trước bàn trang điểm, chậm rãi chải mái đầu bạc trắng dài thậm thượt của mình. Tóc hắc tuy không có lấy một sợi đen, nhưng dung mạo ước chừng không quá hai mươi, ngón tay thon dài mảnh dẻ, làn da trắng còn hơn chiếc lược ngà mà hắc đang cầm trên tay, dung mạo tinh tế tao nhã tựa như được một bút họa thành, mang theo vẻ đẹp tĩnh mịch không khác chi hương thơm hoa đêm thâm kín, khuôn mặt lạnh nhạt băng giá, đôi tròng mắt sâu thẳm tựa bóng đêm.

Một gã hắc y nam tử che mặt đột nhiên nhảy vào từ cửa sổ, cất tiếng gọi khẽ: “Yến nhi.”

Vị nam tử tóc trắng chậm rãi buông chiếc lược, thấp giọng nói: “Kỳ Hàn ca, cũng sắp đến hôn lễ rồi đó.”

Vị hắc y nam tử nhẹ gật đầu: “Ta biết, cho nên tâm trạng có chút bất an.”

“Huynh quay về đi, không sao đâu, đệ sẽ tìm biện pháp bảo toàn tính mạng cho huynh.” Vị nam tử tóc trắng không hề quay đầu lại, chỉ nhìn đôi mắt bình tĩnh không chút gợn sóng của mình phản chiếu trong chiếc gương đồng.

“Không cần, ta nếu không sống bất quá thì chết thôi, tuyệt đối sẽ không để vượn lại chút hơi tàn thoi thóp.”

Vị nam tử áo đen nhắm đôi mắt lại, “Yến nhi, có những lúc sống cũng không bằng được chết đi.”

“Huynh quá khắc khe với bản thân mình rồi.” Vị nam tử tóc trắng chậm rãi cầm chiếc lược lên, lại tiếp tục chải mái tóc bạc của mình, “Huynh mau chóng trở về đi.”

Vị nam tử áo đen chỉ nhẹ gật đầu, rồi cũng không thấy hắc chuyển

động, trong nháy mắt tan biến vào không khí. Vị nam tử tóc trắng vẫn tiếp tục chải đầu, một lúc lâu sau, hần chợt hé đôi môi, ngâm lên khe khẽ:

“Quang chiếu hải giác

Huyền câu thiên nhai

Duy quân nhất phán

Như nguyệt đương không”

.

Dịch nghĩa:

Ánh sáng chiếu rọi một góc biển

Chân trời đen huyền

Chỉ một mình người chờ đợi

Như vầng trăng treo giữa trời

Dịch thơ:

“Biển sâu tỏa rạng

Soi rọi chân trời

Chỉ người trông đợi

Như trăng chơi vui”

Thanh âm của hần thâm trầm êm ả, lưu luyến rồi lại vang xa.

Trong căn phòng nhỏ chỉ còn lại một ngọn đèn mờ, đêm tối muôn trùng, bóng trăng ẩn trốn.

+++++

Trên ngọn núi cao bên dòng sông rộng, một ông lão đầu đội nón tre rộng vành ngồi trên sườn dốc, thân khoác áo tơi, tay cầm cần câu, đôi chân buông lỏng thong xuống bờ vực sâu thăm thẳm. Gương mặt ông lão thong thả ung dung. Ông ngồi bên bờ vực, trên lưỡi câu mắc hai miếng mồi, vừa vung cần, đã rơi đến giữa sông.

Mà cũng thật kỳ quái, bờ vực cách mặt sông rất cao, dây câu kia đáng lẽ không cách nào chạm được đến mặt sông, thế nhưng khi ông lão vừa vung cần, dây câu đã tự động dài ra gấp ba lần, rồi rơi vào lòng sông vô cùng chuẩn xác, càng kỳ lạ hơn chính là, nước sông nơi đây cuộn cuộn chảy xiết, người bình thường vốn sẽ không đến đây câu cá, hơn nữa dây câu của ông lão lại hoàn toàn không bị nước sông tác động, vẫn đứng yên bất động.

Tiếng nước âm âm vang dội, quãng câu từ lúc sáng sớm, bây giờ đã quá trưa, cần câu vẫn không chút động đậy, ông lão cũng chẳng thèm để ý, đôi mắt nửa khép nửa mở tỏa ra sắc thái ôn hòa, yên lặng chăm chú nhìn vào dòng sông.

Rất lâu sau, cần câu đột nhiên bị thứ gì đó giật mạnh.

Ông lão nhìn dòng nước chảy xiết, thắm thở nhẹ, vẫn không ngó ngàng đến. Thế nhưng lực kéo càng lúc càng mạnh, kéo cong cả chiếc cần.

Ông lão cười lớn, lắc lắc đầu, giật chiếc cần lên. Dây câu đang dài đột nhiên co ngắn lại, kéo theo một con cá chép sắc màu lộng lẫy, cao bằng nửa thân người ra khỏi lòng sông.

Ông lão vừa cười vừa càu nhàu nói: “Ta biết là người mà.” Ngón tay duỗi thẳng bắn ra, con cá chép rút xuống sông trở lại, dây câu phục hồi độ dài ban đầu, nhưng không thấy lưỡi câu đâu.

Ông lão đứng lên, chậm rãi thu lại cây cần, cao giọng hỏi: “Chu công câu cá là để chờ người mắc câu, còn ta không có ý cao chí lớn, câu cá cũng chỉ vì để làm một bữa cơm qua ngày, người cần dứt lưỡi câu của ta, chắc là muốn thỉnh ta xuống sông cho thủy tộc xé xác đấy hử?” Gương mặt hần tụy già nua, thân hình lại cúi khòm, thế nhưng thanh

âm lại rõ ràng đỉnh đạc, không bị tiếng nước réo gầm át đi.

Hắn vừa nói xong, dưới sườn dốc chợt cất lên một trận cười lớn, giọng một nam tử cất lên: “Đông Phương đạo hữu đã tiến vào cảnh giới bụi trần không lấm, câu cá nhằm để bụng đầy chắc hẳn cũng chỉ là nói giỡn chơi thôi, người tu đạo mà lại nói dối thế à.” Nói xong lại cất giọng cười lớn. Nhìn lại, hóa ra chính là con cá chép lúc nãy vừa rơi xuống sông, giờ lại há miệng nói bằng tiếng người.

Ông lão mỉm cười nói: “Đỗ đạo hữu, thật nghĩ không ra người tu tới tu lui tu sao thành con cá chép, này xem ra cũng rất phù hợp cá tính ưa bóng bẩy của người, bản đạo cũng chỉ là thôn phu nơi sơn dã, không hiểu sự cao diệu của thiên đạo, cho nên không thể cùng cá chép bàn luận việc tu tiên, chỉ đành chúc mừng người đã thần công đại thành mà thôi.” Sau đó lại chấp tay niệm, “Thiện tai!”

Cá chép lên giọng mắng lại: “Thiện cái đầu người!” nói xong xoay người giữa không trung, biến thành một nam tử trẻ tuổi, xem ra cũng chỉ trên dưới hai mươi, mái tóc tung bay, ăn vận tùy ý, trên môi mang theo một nụ cười hào sảng. Mũi chân hắn chạm giữa hư không, sườn núi vừa cao lại hiểm, nhưng hắn chỉ cần ba bước đã đến ngay đầu dốc, lập tức chửi rủa ông lão không thôi: “Tên yêu quái kia, người là yêu nghiệt phương nào, còn chưa chịu chịu hiện hình?”

Ông lão cất tiếng cười to, búng tay một cái, phép thuật biến hình ngay lập tức tháo bỏ. Áo tơi như cũ, cái lưng cúi khòm bỗng dựng thẳng lên, vết nhăn của tháng năm hẳn trên nét mặt trôi đi, lộ rõ một dung nhan tuấn mỹ ôn hòa. Trên môi hắn cũng mang một nụ cười, nhưng không phải nụ cười ngang ngược như vị nam tử kia, mà là một nụ cười nhẹ như gió xuân ấm áp, “Con yêu cá chép từ đâu tới đây, dám giả trang thành Đỗ Kinh Vũ bạn ta vậy hả?”

Kẻ đích xác là Đỗ Kinh Vũ cười lên ha hả: “Nếu ta muốn giả trang thực sự, xem người bằng cách nào nhìn ra được ta đây? Này, Đông Phương, cũng đã lâu chúng ta không gặp nhau rồi, người vì muốn khai trai nên định câu cá ăn đấy à?”

Đông Phương Đình chỉ nhè nhẹ mỉm cười, nửa thật nửa giả đáp: “Chúng ta cho dù là người tu chân cũng không thể mỗi ngày chỉ uống mỗi đan

được cho được. Ta muốn đổi khẩu vị, chẳng lẽ cũng không được hay sao? Quay lại chuyện ban nãy, người phá hỏng bữa tối của ta, định lấy gì bồi thường đây?”

Đỗ Kinh Vũ hừ một tiếng rồi nói: “Chẳng phải người mai phục ta sao? Chúng ta cũng đã ba mươi năm không gặp, vừa gặp nhau đã đấu mồm khua mép, người sao lại tục tằng thế hử?”

Đông Phương Đình ưỡn ngực cười nói: “Yêu quái, ta còn chưa trách người quấy rầy ta câu cá, đã vậy còn cắn đứt lưỡi câu của ta, người còn bảo ta mai phục người à? Ta nếu muốn gặp người, phạt nát cái đỉnh núi của người là được rồi, đi câu cá làm quái gì chứ? Kẻ quấy rối là tên cá chép yêu quái nhà người, không phải sao?”

Đỗ Kinh Vũ tự biết mình đuối lý, sờ sờ cái mũi nói: “Hãy, chuyện đó không quan trọng”, rồi lại xiết xiết hai tay, cười nói: “Này, nói cho người nghe, ta đúng là đang có một chuyện tốt nên mới đến tìm người.”

Đông Phương Đình vừa bực bội lại vừa buồn cười, hỏi: “Lại gặp phiền phức gì to lớn không giải quyết nổi nữa à? Người đến tìm ta, ngoại trừ đã gây rắc rối khiến người chửi rủa ra, thì còn có chuyện gì nữa đâu cơ chứ?”

Đỗ Kinh Vũ cười hắc hắc nói: “Đừng nói thế chứ, Đông Phương. Mặc dù người nhiều lần giúp ta giải vây, khiến ta vô cùng cảm kích, nhưng lần này thực sự rất thú vị, ta đảm bảo.”

Đông Phương Đình chỉ cười, rồi lắc đầu nói: “Người nghĩ loại người như người còn đáng để ta tin lời hay sao?”

“Sao lại không chớ? Đỗ Kinh Vũ ta, một nghèo hai trắng, nhà chỉ bốn bức tường, ngoài ra không còn thứ gì khác, rất là đáng tin nha.” Đỗ Kinh Vũ ưỡn ngực nói, vẻ mặt vạn phần chân thật, nếu không phải trong con người hẳn có chút ý hài hước, thì đã khiến cho người ta hoàn toàn tin tưởng vào lời hắn nói rồi.

Đông Phương Đình tương giao với hắn cũng đã được mấy trăm năm, biết người bạn tốt này da mặt cực dày, đao thương không xuyên nổi, tuy vậy vẫn thanh thanh cười, trực tiếp vào thẳng vấn đề, “được rồi, người muốn

làm chuyện hại người gì, cứ nói rõ ra đi.”

Đỗ Kinh Vũ làm ra vẻ hảo tâm chậm rãi nói: “Người còn chưa nói có đồng ý huê đao trợ giúp ta hay không kia mà.”

Đông Phương Đình cười thâm trong bụng, gương mặt lại làm ra vẻ không quan tâm đến, hừ giọng nói: “Trả lưỡi câu cho ta, ta muốn đi câu cá.”

“Câu cá cái gì? Nếu người muốn khai trai, ta sẽ mang người đi ăn mấy món ngon hơn.” Đỗ Kinh Vũ cười hắc hắc, vỗ bả vai hấn, hạ thấp âm lượng nói: “Ta hiện tại là có chuyện vui đến báo cho người biết. Đông Phương, người có muốn tham dự hôn lễ không?”

“Sống hơn tám trăm năm mà chưa từng tham dự hôn lễ của ai, chẳng phải quá thiếu sót hay sao?” Đông Phương Đình mỉm cười, lườm hấn một cái, “Sao? Muốn đưa ta đi uống rượu mừng à? Rượu mừng nhà ai mà thú vị đến nỗi người không ngại đường xa thiên lý tìm tới chỗ ta? Đừng nói người được coi là đứng đầu tu chân giới Thiên Thương môn môn chủ cuối cùng đạo tâm bất ổn, có ý định bỏ dỡ tu tiên à?”

Đỗ Kinh Vũ nghe nói thế liền lộ ra vẻ mặt nhăn nhó, “Nếu chuyện đó có một ngày trở thành sự thật, ta – Đỗ Kinh Vũ sẽ nguyện ý đem tất cả bốn bức tường còn lại mang ra bán sạch, bài thập thiên lưu thủy tịch để chiêu đãi thiên hạ.”

Đông Phương Đình ha ha cười to, “Chỉ sợ tường nhà người bán không được giá thôi.”

Đỗ Kinh Vũ hừ một tiếng, rồi cực kỳ hứng thú nói: “Ta nghe ngóng khắp nơi, nghe được một tin hay ho, người biết ai muốn kết hôn không? Chính là Hồ vương Hi Minh đó.”

Đông Phương Đình có hơi kinh ngạc, nhưng nghĩ lại hồ tộc tính tình vốn vô cùng thận trọng, đại hôn của hồ vương mà không ai được biết cũng chẳng phải chuyện lạ kỳ, vì thế cũng chỉ gật gật đầu, cười cười hỏi: “Nhưng vậy thì sao chứ? Tính tình hồ tộc vốn rất đa nghi, lại hay ngờ vực, chúng ta cùng bọn họ mỗi bên tu đạo theo một cách khác nhau, đừng nói đến việc nghênh nghênh ngang ngang chạy tới bảo muốn

tham dự hôn lễ, e rằng chỉ cần nhìn trộm cũng đủ để bọn họ đuổi cổ chúng ta ra ngoài rồi, chẳng phải sao?”

Đỗ Kinh Vũ cười nói: “Cái đầu của người bộ rớt đi đâu mất rồi à? Ta nếu quả thật muốn nghênh ngang đến dự hôn lễ, người chắc là đã chuẩn bị khóc cha khóc mẹ rồi chứ hả? Thật là... Này, người có nhớ cái lần chúng ta nghênh ngang tiến vào Thiên Thương Môn không?”

Đông Phương Đình cười cười, trả lời: “Mặc đạo bào của Thiên Thương Môn, tự xưng là môn nhân của bọn họ rồi đi ra đi vào chứ gì.”

“Chính là như vậy đó!” Đỗ Kinh Vũ la lên, “Thiên Thương Môn cho dù đông người, bọn họ còn không nhận ra chúng ta là ai. Lần này cũng vậy, hồ tộc cho dù đông, bọn hắn cũng làm sao có thể nhận ra chúng ta được? Ta biến thành cá chép còn được, chẳng lẽ biến thành hồ ly không được hay sao?”

Đông Phương Đình lắc đầu cười nói: “Bề ngoài tất nhiên có thể cải trang, nhưng người cả người toát ra khí vị của kẻ tu chân, chẳng lẽ có thể che đậy được sao?”

“Quả nhiên là Đông Phương, rất tinh tế rất tinh tế. Người nghĩ ra được vấn đề này, ta đương nhiên cũng đã nghĩ ra từ sớm rồi chứ.” Đỗ Kinh Vũ lại ngửa cổ cười vang, lấy từ trong tay áo một chiếc bình sứ, ném nó cho Đông Phương Đình.

Đông Phương Đình đón lấy, mở ra ngửi ngửi, kinh ngạc nói: “Ồ, giỏi lắm, người quả nhiên đã luyện được thứ này rồi.”

Đỗ Kinh Vũ ha ha cười to, “Thú vui của ta chính là muốn xem điều vui vẻ, mới mẻ mà. Chỉ cần có thứ này trong tay là có thể tự do ra vào tam giới, bất luận là yêu, ma, ngay cả con người, chỉ cần nuốt vào một viên là có thể che đậy được khí vị của mình hơn nửa tháng. Chỉ cần phối hợp với thuật biến hình, dựa vào pháp lực của chúng ta, muốn biến thành hồ ly thì có gì khó khăn đâu chứ.”

Đông Phương Đình tấm tắc khen lấy khen để, “Giỏi lắm, xem ra chỉ mấy vụ ăn chơi thế này người mới chịu động não thôi.”

Đỗ Kinh Vũ chống nạnh cười to, “Quá khen rồi, quá khen rồi!”

Đông Phương Đình lắc đầu, cười nói: “Được rồi, người dốc hết sức là vì muốn tham gia đại hôn của Hồ vương phải không?”

Đỗ Đình Vũ cười khanh khách, “Hồ vương đại hôn ngàn năm chưa chắc có được một lần, lần này ta mà không đến xem, thì có chết cũng không nhắm mắt. Chẳng lẽ phải đợi đến lúc Hồ vương mang hỉ thiếp cung kính tới mời ta khi ta thăng thiên hay vào ma đạo ta mới đi hay sao? Hiệu lực của thuốc ta cũng đã thử qua, thật vất vả mới đoạt được hỉ thiếp từ tay hồ tộc, người nếu cứ chấp nhất, bỏ qua dịp được xem náo nhiệt thế này là uổng phí lắm đó.”

Đông Phương Đình nhún vai cười nói: “Ta còn có thể nói được gì nữa đây? Đương nhiên chỉ còn cách giương đao ra trợ giúp cho người thôi.”

Đỗ Kinh Vũ vui vẻ nói: “Hảo huynh đệ!” đưa tay vỗ lên bả vai hắn, lại nói: “Nhà cỏ của người cũng gần đây, chúng ta nhanh đến đó chuẩn bị một chút, ngày mai đi đến chỗ hồ tộc, cùng tham gia đại hôn hồ vương.”

+++++

Ngày hôm sau cả hai dậy rất sớm, đan dược do Đỗ Kinh Vũ luyện thành quả thực thập phần hữu dụng, vừa uống vào đã che đi mùi con người trên cơ thể. Bình thường người chân tu luôn khinh miệt yêu ma cho nên không muốn kết giao, vì vậy làm sao có thể luyện ra được thứ đan dược tuyệt hảo này cơ chứ? Xem ra cũng chỉ có tên Đỗ Kinh Vũ quái thai này là phát huy sở trường vào những việc kỳ quái mà thôi.

Đông Phương Đình quen biết hắn đã lâu, cả hai không môn không phái, cá tính lại phóng khoáng quái gở, thường không màng đến lễ pháp tôn ti, quen chưa được bao lâu thì đã trở thành một cặp đôi ăn ý. Cái dạng cá mè một lứa thế này, trong giới tu chân tất nhiên không hề có lấy một chút tiếng tốt, chỉ vì cá tính Đỗ Kinh Vũ thì thẳng thắn, cừu hận đã qua cũng chẳng thềm nhớ, mà Đông Phương Đình thì lại thờ ơ, nào để tâm đến lời ra tiếng vào của những tên nhàn rỗi, nhờ vậy mà cuộc sống lúc nào cũng ung dung tự tại.

Tình cảm giữa những người tu chân với nhau thường rất lạnh nhạt, cho dù là đồng môn đồng phái cũng hiếm có người mỗi ngày đều ở cạnh bên nhau, ba mươi năm - năm mươi năm, thậm chí một hai trăm năm không gặp thì cũng là chuyện bình thường. Hai người bọn họ cũng vậy, nhưng chỉ cần có chuyện, không nề hà đường xa vạn dặm tìm đến đối phương.

Che đậy mùi vị con người trên thân xong, hai người mạnh ai nấy tự thi triển phép thuật, trên đầu lập tức trôi lên hai cái lỗ tai của hồ ly, phía sau một cái đuôi cũng vươn dài ra. Hồ tộc pháp lực càng cao thì số đuôi càng nhiều, nếu chỉ có một cái đuôi bình thường thì chính là tiểu hồ ly vừa mới hóa được thành người. Biến thành một tiểu hồ ly mà ngay cả tai và đuôi đều không cách nào che dấu được, thì sẽ không bị người khác để mắt đến, đó chính là mục đích của bọn họ.

Nơi Hồ vương ở được gọi là Thiên Hồ động. Cửa vào Thiên Hồ động vị trí cực kỳ quý quý, đường vào mỗi lần đều không giống nhau, bởi vậy chỉ có cách đưa hỉ thiếp ra mới tìm được chỉ dẫn. Hai người một đường tiến thẳng vào thâm sơn. Đổ Kinh Vũ vừa đi vừa kể lại mình làm cách nào lấy được thiếp mời từ tay hồ tộc một cách vô cùng đặc ý.

Vào đến phạm vi phụ cận Thiên Hồ động, một tầng kết giới hiện ra, đại khái để cho phàm nhân không thể xâm nhập vào, càng vào sâu lại có thêm ba tầng kết giới với mức độ khác nhau. Đông Phương Đình và Đổ Kinh Vũ ngoài miệng thì cười đùa, nhưng bên trong lại âm thầm quan sát mọi thứ. Những kết giới này lợi dụng cảnh vật tự nhiên, chú lực tuy không mạnh, nhưng nhờ lợi dụng địa thế tự nhiên nên rất hiệu quả, hiển nhiên hồ tộc trên phương diện này trình độ vốn rất cao thâm.

“Tộc ta quả xứng là độc bá thiên hạ ngàn năm!” Đổ Kinh Vũ chống nạnh cười to, nhìn dáng vẻ nghênh nghênh tự đắc của hắn lúc này, ai còn cho rằng hắn là hồ tộc.

Đông Phương Đình lắc đầu phì cười.

Đi sâu vào trong thêm một lúc nữa, hai người đồng thời dừng chân, cảm thấy hình như đã đi lạc hướng.

Đông Phương Đình nhìn qua Đổ Kinh Vũ, Đổ Kinh Vũ nhẹ gật đầu, cả hai người như con ruồi mất đầu bay loạn hết một khắc, mới chịu mở thiệp

mời ra xem.

Thiếp mời vừa mở ra, trên mặt giấy bỗng trồi lên một quả cầu phát ra ánh sáng đỏ, dần dần biến thành hình dạng một con tiểu hồ ly, vừa đáp xuống đất lập tức chạy về phía trước. Hai người hô to thật là thần kỳ, rồi đi theo hướng chạy của tiểu hồ ly, đi được hai khắc, cây rừng bốn phía thưa thớt dần, không còn chút gì giống với một khu rừng rậm rạp nữa. Trước mắt chợt hiện ra một bãi đất đỏ, bấy giờ mới thấy có người lui lui tới tới, nam nam nữ nữ khe khẽ nói cười, tất cả đều có dung mạo diễm lệ, ăn vận hoa mỹ, cử chỉ vô cùng thanh nhã. Có người dùng pháp thuật che tai và đuôi đi, lại có người cứ tung ra năm đuôi bảy đuôi phe phẩy, mặc khác còn có vài tiểu hồ ly đạo hạnh thấp kém, không dùng phép thuật để hóa thành dạng người, mà dùng hình dạng hồ ly chạy lui chạy tới trên mặt đất.

Đỗ Kinh Vũ suông sã dùng ánh mắt nhìn ngó khắp nơi, cuối cùng mới cảm động quá cất giọng than thở: “Thật tốt quá! Tất cả đều là mỹ nhân! Không giống mấy kẻ bên chúng ta, ai cũng tự cho mình là tiên nhân đạo cốt, rốt cục đều thích dùng bộ dạng già khọm cả.”

Đồng Phương Đình buồn cười hỏi, “Người đến đây không phải để xem hôn lễ của chủ nhân nơi này sao?”

“Tất nhiên là thế!” Đỗ Kinh Vũ nói rất thẳng thắn, sắc mặt thản nhiên, “Ta nghe nói hồ tộc công lực càng cao thì sẽ càng xinh đẹp, cử vĩ hồ vương lại càng đẹp đến không thể dùng lời tả hết. Nghĩ đến việc hồ vương một năm bốn quý đều ở trong Thiên Hồ động, đến lúc nào ta mới có thể diện kiến được chứ? Tất nhiên đành phải thừa diệp này đến đây chiêm ngưỡng dung nhan thôi.”

Hắn bình sinh thích những sự vật xinh đẹp, thích đến nỗi đã trở thành thói xấu không đổi của hắn, những thứ gì càng khó có được thì lại càng muốn xem, cho nên cũng khó trách hắn trăm phương ngàn kế tìm cách đến tham dự hôn lễ.

Thân là đồng phạm như Đồng Phương Đình cũng chỉ còn cách lắc đầu cười trừ, hắn thuần túy chỉ là tò mò, hơn nữa hồ tộc xưa nay đều rất kín đáo, được đến dự hôn lễ bí ẩn này, kẻ khác làm sao không tránh khỏi động tâm.

Hai người đưa thiệp mời cho thủ vệ, khom người, cố làm ra vẻ ôn thuận, thủ vệ thấy bọn họ chỉ là những tiểu hồ ly vừa mới hóa được thành người, bèn không làm khó dễ, xác nhận đúng là thiệp mời rồi để cho đi qua.

Hai người một đường cứ thế mà đi, những hồ ly có pháp lực cao thâm đều sẽ không lên tiếng chào hỏi bọn họ, hồ ly có pháp lực kém hơn lại không phát giác ra bọn họ khác lạ chỗ nào, bởi vậy cả hai rất thuận lợi tiến thẳng vào hội trường hỉ yến.

Cửa vào Thiên Hồ động dùng đá nam thạch đỏ để làm nên trông rất giản dị, nhưng hội trường quả nhiên khác biệt với bên ngoài, rộng rãi không kém gì Kim Loan điện trong hoàng thành. Ở giữa là thảm hồng rộng đến nỗi có thể để năm người dàn thành hàng ngang đi cùng một lúc, trải dài từ cửa vào cho đến tận cuối cùng. Những loại vải vóc được dùng vừa nhìn đã biết đó là loại thượng hạng, xung quanh viền kim tuyến kiêu sa. Những chiếc bàn đủ cho mười khách ngồi xếp khắp sảnh đường, được làm bằng gỗ tử đàn quý giá. Trong phòng đại khái có thể chứa được hơn năm trăm người. Toàn bộ rườn cột trong đại sảnh được trạm trở hoa lệ, những rèm che màu đỏ buông mình từ trên cao xuống, trên vách treo những chiếc đèn lồng đỏ nạm vàng, đưa ánh sáng lan tỏa ra bốn phía.

Đỗ Kinh Vũ nhỏ giọng nói: “Thật hoành tráng quá!”

Đông Phương Đình cũng góp lời khen: “Không hổ là Hồ vương, hoàng tộc kết hôn đại khái chắc cũng giống thế này.”

Cả hai người bọn hắn không có thân phận gì, nên chỗ ngồi rất xa bàn chính, xung quanh đều là các tiểu hồ ly mới vừa hóa được thành hình người, dung mạo phần nhiều cũng chỉ cỡ trung bình, khiến Đỗ Kinh Vũ phải liên tục ngược nhìn về phía bàn chính. Càng gần bàn chính, khách khứa lại càng như thiên tiên hạ phàm, nữ thì thiên kiều bá mị, nam thì phong lưu phóng đảng, tất cả đều thuộc hàng khuynh quốc khuynh thành.

Đông Phương Đình nén cười vổ vổ vai hắn, Đỗ Kinh Vũ chỉ đành thở dài một hơi, nắn nắn cổ tay thay cho sự tiếc nuối không thể nói ra thành lời

được.

Tên hồ ly bên cạnh lại cho rằng bọn hắn đang hâm mộ công lực cao thâm của những người khác, cười một cách yêu kiều nói, “Đừng nhìn nữa, chỉ cần tu thêm năm, sáu trăm năm, ngươi cũng có thể ngồi vào chỗ đó rồi.”

Đỗ Kinh Vũ giơ gương mặt ai oán lên, nói: “Chỉ sợ chờ đến lúc ta chết cũng không đợi được đến hôn lễ lần sau của hồ vương.”

Đông Phương Đình biết an ủi hắn cũng vô dụng, quay sang bắt chuyện với tên hồ ly ngồi bên cạnh, “Đại điển khi nào mới bắt đầu?”

Hồ ly ngẩn đầu nhìn, rồi cười nói: “Ta nghĩ chắc còn phải đợi thêm hai khắc nữa, khách khứa vẫn chưa đến đông đủ.” Quay đầu sang quan sát Đông Phương Đình, khóe môi nhếch lên một chút tạo thành nụ cười mê hoặc, “Ngươi tu hành lâu chưa?”

Vẻ mặt Đông Phương Đình vẫn bình tĩnh như không, đáp: “Vừa được năm trăm năm không lâu.” Hồ tộc thường tu được từ bốn đến năm trăm năm là có thể hóa thành người, nếu dùng tuổi thật để tính toán theo đạo hạnh của hồ tộc, hắn e rằng đã ngồi ở bàn phía trước rồi, cho nên không nói dối không được.

Đỗ Kinh Vũ cũng tiếp lời, nói: “Ta được năm trăm ba mươi!” nói xong nhìn Đông Phương Đình cười đắc ý. Tuổi của hắn thật ra nhỏ hơn Đông Phương Đình những ba mươi hơn, nhân lúc này cố ý muốn chiếm tiện nghi Đông Phương Đình một chút.

Hồ ly dịu giọng nói: “Ta xem đạo hạnh các ngươi cao hơn thế ấy chứ.” Vừa cười vừa nắm lấy cánh tay Đông Phương Đình, chớp chớp mắt nói: “Sau khi hôn lễ kết thúc, có muốn đến nhà ta làm khách không?”

Đông Phương Đình không cần suy nghĩ nhiều cũng đoán ra đối phương đang cố ý dụ dỗ mình, không nén khỏi kinh ngạc. Hắn trước nay tính tình vốn đăm đạc, những yêu quái sơn dã biết hắn là đạo sĩ, tự động sẽ không dám quấy rầy hắn. Con người thì lại khá kín đáo, tuy cũng có gặp qua những nữ tử e ấp thẹn thùng, nhưng hắn cũng chỉ dùng thái độ lạnh lùng đáp lại. Kỳ thật bình thường cũng không có ai dám thân cận, giờ

phút này đột nhiên lại gặp phải một câu mờ ám như thế – nếu không muốn nói rằng khá lộ liễu – đột nhiên cũng không biết dùng cách nào đáp lại mới tốt.

Đỗ Kinh Vũ ngồi bên cạnh cười đến mức muốn nội thương. Hồ tộc dùng pháp lực cao thấp để quyết định hết thủy, pháp lực cao hay thấp đều thể hiện qua dung mạo bên ngoài. Tướng mạo Đông Phương Đình vốn tuấn mỹ ôn nhã, mang dáng dấp của một trích tiên ngự trên trời cao, cho dù giờ phút này giả trang thành một tiểu hồ yêu, vẫn tản ra lực hấp dẫn mê hoặc. Nhìn bộ dạng lúng túng của Đông Phương Đình, tên hồ ly bên này hơi nhếch môi lên, muốn giải vây cho bạn của mình, hít sâu vài cái miễn cưỡng nén cười, rồi ra vẻ ung dung đáp: “Mỹ nhân đã đối xử với người tốt lắm rồi à, người lại không phân biệt tốt xấu, mời người ta đi làm khách, nhưng ta cũng thấy khá thú vị à.”

Cứ tưởng tên hồ ly kia sẽ theo cầu thang mà xuống, lại không ngờ đôi tròng mắt màu ngọc bích của hắn lại chuyển động, cười diễm lệ rồi nói: “VẬY QUÁ TỐT RỒI, HAI NGƯỜI CÁC NGƯỜI CÙNG ĐẾN ĐI.”

Giờ lại đổi thành Đỗ Kinh Vũ lúng túng, hắn ban đầu cũng thật sự không muốn đi, chỉ định giúp Đông Phương Đình giải vây. Bản thân hắn tuy không tuấn dật bằng Đông Phương Đình, thì cũng là một mỹ nam tử hào hoa, tên hồ ly này dĩ nhiên cho rằng càng nhiều càng tốt, rốt cục cả hai người đều bị cho vào tròng.

Cuối cùng Đông Phương Đình xem như đã khôi phục lại được vẻ bình tĩnh thường ngày, từ tốn cười nói: “Hai người bọn ta đều đang chờ một người bằng hữu, hắn dự định thế nào bọn ta cũng chưa rõ, sau hôn lễ nếu hắn rảnh rồi, ba người chúng ta sẽ cùng đến quấy rầy người, như vậy được không?”

Hồ ly nghe vậy liền mỉm cười một cách diễm lệ: “VẬY THÌ TIỆN QUÁ RỒI CÒN GÌ.”

Đỗ Kinh Vũ vội vàng phụ họa vài câu rồi chuyển đề tài sang hướng khác.

Khách khứa dần dần cũng ngồi vào chỗ, cười nói hàn huyên, ai ai cũng quần là áo lượt, xinh đẹp mỹ miều, không lời nào diễn tả hết được, làm Đỗ Kinh Vũ cảm thấy thật không uổng công cho chuyến đi này. Đợi cả

đại sảnh đã yên vị, trên mặt bàn trống trải bỗng hiện ra vài món điểm tâm, đều vô cùng tinh tế, có thể mang ra sánh với các món điểm tâm do ngự thiện trong hoàng cung làm ra. Hai thị nữ mặc áo đỏ tiến đến mở cửa chính ra, ngoài cửa truyền vào tiếng phèn la náo nhiệt.

Xem ra tân nương cũng đã đến rồi, mọi người đều rất phấn khởi. Đổ Kinh Vũ thiếu điều muốn leo lên ghế đứng xem, Đông Phương Đình cũng không tránh khỏi tò mò, ngẩn đầu nhìn ra cửa.

Chỉ thấy một chiếc kiệu lớn tám người khiên từ từ tiến đến, rèm che làm bằng gấm đỏ thêu hình kim phượng, trên đỉnh kiệu đứng sững một con phượng hoàng lấp lánh, trông vô cùng sang trọng kiêu sa. Khiên kiệu là tám thiếu niên xinh đẹp nhỏ nhắn, phía trước kiệu là nhạc đội, tỳ nữ đi phía sau kiệu ước chừng trên dưới một trăm năm mươi người, dung mạo đều vô cùng điểm lệ, thân mặc xiêm y may bằng tơ lụa quý giá.

Đổ Kinh Vũ mở to hai mắt ra chăm chú nhìn vào, không ngừng lẩm bẩm nói: “Quá là phô trương, quá là phô trương...”

Chiếc kiệu dừng lại trước cửa chính, hai tỳ nữ đứng hai bên đưa tay vén rèm kiệu lên, đỡ một nữ tử mặc giá y đỏ thắm. Cho dù là giá y trên người nữ tử, hay chiếc khăn đỏ trùm trên đầu, đều được làm bằng tơ lụa cao cấp nhất, một kẻ không biết gì về thêu thùa may vá như Đông Phương Đình và Đổ Kinh Vũ đều nhìn ra được nó tinh xảo vô ngần. Gương mặt tân nương tuy được che kín, nhưng tư thái yếu điệu, mảnh dẻ nhu mì, khi cử động lại càng tao nhã phiêu du, không khó để nhận định rằng đó chính là một đại mỹ nhân khuynh quốc.

Đổ Kinh Vũ thấp giọng hỏi: “Thế nào?”

Đông Phương Đình cũng hạ giọng đáp khẽ: “Sáu đuôi.”

Hồ tộc pháp lực càng cao lại càng dễ dàng mang đuôi giấu đi, nhưng nếu có công lực cao hơn thì cũng dễ dàng khám phá ra được.

Đổ Kinh Vũ nghe vậy liền trừng mắt nhìn, “Ta hỏi ngươi mỹ nhân đẹp đến thế nào, ai hỏi ngươi đuôi có bao nhiêu cái.”

Đông Phương Đình bật cười nói: “Ai bảo không hỏi rõ ràng.”

Tân nương được tỳ nữ dìu đi, đạp lên thảm đỏ từ từ tiến đến. Giờ phút này cả hội trường đều tĩnh lặng, Đông Phương Đình và Đổ Kinh Vũ cũng ngậm miệng lại không tranh cãi nữa, chuyên tâm vào xem hôn lễ diễn ra, thì thấy phía đầu thảm đỏ xuất hiện một nam tử mặc hỉ phục, nói vậy đây chính là hồ vương Hi Minh, hai người mở to mắt nhìn, thấy hấn cao lớn anh tuấn, dáng dấp tuấn dật phi phàm, tuy mang vẻ mặt ung dung tự tại, nhưng lại thuộc về sự vương giả uy nghiêm. Những nam nhân ngồi đầy trong hội trường trước mặt hấn ta đều trở thành ngọn cỏ nhỏ nhoi, điểm được theo mình một màu xanh nhạt, không có lấy một chút đẹp mắt, đành cam phận làm nền để tô điểm cho hấn ta.

Đổ Kinh Vũ tuy thích mỹ nữ, nhưng cũng thích mỹ nam tử. Mọi người nhìn thấy hồ vương, cho dù nam thanh thoát nữ diễm lệ, cũng đều không dám nhìn thẳng vào hấn, chỉ dám len lén quan sát mà thôi.

Đông Phương Đình trong lòng cảm thấy buồn cười, nghĩ cho dù ngăn cản hấn hấn cũng sẽ không chịu nghe, dù sao cũng chỉ có một lần, chỗ ngồi lại xa, hồ vương sẽ không chú ý đến một tiểu hồ ly không có năng lực, cho nên chỉ đành để cho Đổ Kinh Vũ dùng ánh mắt sấm soi dăm dăm vào hồ vương.

Hôn lễ thuận lợi tiến hành, nhưng ngay khi tân nương tiến đến giữa tấm thảm đỏ, lại có chuyện phát sinh. Một ngọn gió lớn đột nhiên thổi thẳng vào trong đại sảnh, làm những chiếc đèn lồng bị thổi trúng đồng ngã tây nghiêng.

“Yêu khí thật mạnh mẽ!” Đổ Kinh Vũ thấp giọng nói.

Đông Phương Đình cũng gật nhẹ đầu, “Là muốn thị uy.”

Hi Minh phát tay, gió lạnh chợt ngừng lại. Hấn lạnh lùng nói, “Xin mời vào đây!” Người đã đẹp mắt, thanh âm lại càng dễ nghe, mặt dù hiển lộ sự lạnh lùng, thế nhưng vẫn mang theo sự phong tình vạn loại.

Hấn vừa nói xong, ngoài cửa bỗng cất lên giọng ca thanh dụ:

“Diêu nguyệt vọng thiên tế

Trọng lộ thấp nhân y

Đề đăng kinh diêm yển

Phụng tử dữ đồng tịch

...

Quân ngôn ngô tâm như thử nguyệt

Tuy hữu thiên khuyết vĩnh bất di

Ngã ngôn mạc quản nguyệt khởi lạc

Duy nguyện thử sinh lưỡng tương y

....”

.

Dịch nghĩa:

“Trăng tròn nơi chân trời xa

Sương rơi nặng thấm ướt áo người

Thấp đèn ngồi dưới mái hiên nhà

Cùng chung một chiếu và dâng lên người chén rượu

...

Người nói tâm của ta cũng như trăng kia vậy

Tuy có lúc khuyết lúc tròn nhưng mãi mãi chẳng đổi thay

Ta bảo không quan tâm trăng kia lên hay xuống

Chỉ nguyện đời này được gắn bó với nhau.”

Dịch thơ:

“Trăng tròn trên trời rộng

Sương nặng thấm ướt vai

Dưới hiên đèn sáng tỏ

Cùng người vui chén say

...

Dù khuyết tròn nhưng lòng chẳng đổi

Là tâm ta soi tỏ dạ người

Lên hay hạ mặt trăng dời lối

Nguyện cùng người chung hưởng buồn vui”

~o0o~

“Trăng tròn treo ở trên cao

Hạt sương rơi nặng thấm vào áo tôi

Thấp đèn nhấp rượu trao lời

Dưới hiên chung chiếu cùng mời chén say

...

Khuyết tròn nhưng chẳng đổi thay

Người rằng ta cũng thẳng ngay tấm lòng

Nguyện rằng trọn kiếp thủy chung

Sẽ không lên - hạ chuyển cùng bóng trăng”

Tuy là nam thanh, thế nhưng lại vô cùng nhu hòa uyển chuyển, giống như mang theo vô vàn nỗi ai oán không thể nói hết thành lời.

Nếu nói Đỗ Kinh Vũ háo sắc, thì Đông Phương Đình lại chính là kẻ háo thanh, giờ đây nghe tiếng ca trong ngần đến vậy, dĩ nhiên cũng khó mà kềm chế được bản thân mình, chỉ muốn nhòm người đứng dậy xem. Thấy quá nguy hiểm, Đỗ Kinh Vũ vội vươn tay kéo hẳn ngồi xuống trở lại.

Đông Phương Đình âm thầm cảm khái: “Lại có thêm tiên nhạc, chuyển đi này quả không uổng phí! Không biết đây là giọng hát của ai, thanh âm vang vọng như thấu tận đến chín tầng trời vậy!”

Đỗ Kinh Vũ càu nhàu nói: “Đợi thêm chốc nữa người hẳn đi tay bắt mặt mừng với hẳn, còn trong tình huống này, hai tên tiểu hồ ly không có đạo hạnh chúng ta nên ngồi lại mà xem hí kịch cho hết đi.”

Lại thấy Hi Minh vung tay lên không phát qua, hai cánh cửa lớn bỗng nhiên đánh rầm một tiếng đóng lại, nhưng vừa đóng, lại đột nhiên mở toan ra. Một hồng y nam tử khoan thai bước vào, mái tóc dài phủ đến thắt lưng phiêu động theo gió, lung linh sắc bạc như ánh trăng ngân. Đỗ Kinh Vũ hít vào một ngụm khí lạnh, Đông Phương Đình cũng không tránh khỏi bàng hoàng, người này có thể nói chính là nam tử đẹp nhất mà họ từng gặp được. Đôi mắt đen huyền nào khác chi màng đêm sâu thẳm, con người di chuyển tựa như khóc như than, da tuyết môi thanh, mái tóc bạc rung mình bay lượn, thân tuy khoác chiếc áo đỏ rực tựa lửa hồng cháy bỏng, nét mặt là sự tinh xảo như đã đoạt hết tài nghệ của trời già, nhưng cả người hẳn dường như được bọc trong sự tàn độc của bảo tuyết lãnh liệt, lạnh thấu đến tận tủy xương, khiến người khác không dám đến gần mà chỉ có thể né người xa tránh. Hẳn chậm rãi nhếch môi cười khế, hừ lên một tiếng.

“Hẳn chính là người vừa mới hát...” Đông Phương Đình thấp giọng lẩm bẩm, đôi mắt hẳn đã không cách nào rời khỏi bóng người đó rồi.

Đỗ Kinh Vũ cười lên ha hả, vui vẻ nói: “Được xem mỹ nữ, lại có hí kịch để xem, chuyển đi này quả không uổng phí, quả không uổng phí!”

LINK Truyện:

Tỉnh Rượu Cùng Đón Ánh Bình Minh <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/tinh-ruou-cung-don-anh-binh-minh-3774793.html>

LINK Chương này:

Chương 1

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/tinh-ruou-cung-don-anh-binh-minh-3774793/chuong-1.html>